

Búzás Huba

Napkeltekor

mit lel a lomizó, hajléktalan, mikor még
a göncein gubbaszt gonosz, galád, a góg,
mikor göcögve zörgenek a kordék,
arany konzervdoboz? rubin cipők?
szikrázó gyémántflakonok?
tömérdek kincs – uornék –

kinéz a sok ripők – a láttukon – kik ők?
miféle limlomok? csak mormolok,
bószít e békebeli béke,
fölkel, dohog a nap, konok,
s a kék ki tudja, ég-e,

gubbasztva bóg galád, a góg,
göcögnek mind a kordék,
életre kel a csóró csőcseléke,
de dél felé? meg este? vége

Tükröződés

betonpanel agg óriások ablakából
– szájtátn bámulom, mamlaszként bambulom –
a dőledékek napja délibábol...
malasztos méla *múltidő-lukon*
lesdeklem mind e lángokat,
akár a póre távol –

felhőszakállas vén asszonypecér kujon –
leskél s a pillantása fojtogat
vetkőző fényeket – falánk lik! –
tüzet fogott szoknyájukat
kapják föl íme állig

– csak bámulom, csak bambulom –
a távol délibábol,
sebét kötik be párapólya fáslik –
ezernyi naplement parázslik

Pókeron nyert álmom

azt álmodtam, hogy nem csináltam – ajha! – semmit,
alig savam, *a régi szép idők* ma van...
zsibbadtan ébredek, micsoda csend itt!
a kórusuk, ha van is, hangtalan,
semmittevés angyalai?
pár szoprán csókra csendít,

csélcspakodom – nem kő' egy lánya sem madam...
a semmiről fecsegni valami,
e szót se kéne még se szánnom,
valamit be nem vallani?
kihordom tán falábon

magam: a szép idők ma van...
és halld! micsoda csend itt!
hát, eltökélem: biz' valóra váltom
e pókeron nyert sanda álmom

Kőnénikék

mily megkövült az út ma, szürke, szinte gránit,
elkárhozott, halk égi kék kőnénikék
bicegnek rajta hajnal harmatán itt,
mily tóvörös szemem, s e tóvidék,
reám a fény emel kezét,
csapása csend, elámít,

és mintha meddón mondanák, hogy menni kék,
amarra, hol tán sohse létezett
ki élt – káprázat üszke vár rám
s a kővé vált emlékezet,
de mintha sandikálnám –

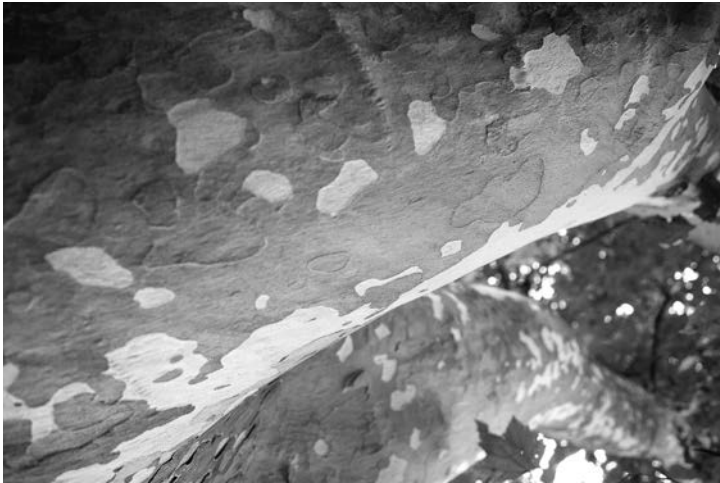
halk égi kék kőnénikék
 a hajnal harmatán itt,
 hol korsót tart a dér vak utca vállán,
 kőkonyukon viszik ma csámpán

Utolsó kérdés: ki ő?

a bolygó hollandi, avagy hozzá hasonló?
 utolszor, hogy eszünk-szemünk egünkre csüng:
 ki az, ki fönn bolyong, a balga golyhó?
 e gondolat – hogy meg nem kergülünk! –
 zizeg – ezer pök, menny-pokol! –
 gomolyg, akár a porhó,

s belep, amit a legutolsó emberünk
 jó ördögétől kérdez, tudakol,
 hová viszi, ahol a bűn ég?
 hol tikktakol a valahol,
 dereng a sírsötétség?

eszünk-szemünk egünkre csüng:
 ki az a balga golyhó?
 akinek fénye-árnya ránk vetül még,
 mielőtt hullaként kihűlnék

Párduminta